

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. D. Ioannis Ivsti Lanspergii, Natione Bavari, Illvminati
Ac Religiosissimi viri, Carthusiae Coloniensis ante annos
centum Vicarii, & Magistri Nouitiorum laudatissimi Opera**

In Qvinque Tomos Distributa, à mendis expurgata, veteri integritati
restituta, & indicibus locupletata

De Tempore

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, 1631

suit iniquè accusatus Ar. XXXIII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47044](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47044)

VI

his & ignotis peccatis, quod per quamgratum illi esse, dubium non est. Porro quod ad nos attinet, hoc obseruemus, ne nos Christu à nouo cruciemus, ne opprobria à ludæis perfidis illata renouemus: quod fit, dū illi ingrati sumus pro tanto amore, quo tanta opprobria pro nobis sustinere dignatus est, cum illius mandata, consilia & monita cōtemnentes, spontē ac deliberata voluntate in peccata ruimus, nec de his ex corde pœnitentes cōsuetudinem malam facimus: & ex consuetudine mala, peccandi mortem introducimus in animam. Mors autem animæ, gehennæ nos facit obnoxios, à qua nos liberet Christus Iesus Dominus noster.

Opprobria
quenam my-
stico Chri-
sto irogau-
tur.

Hora Prima hic incipit, continens in se
Articulos quinque.

IESVS FUIT PILATO PRÆSEN-
tatus. *Articulus XXXII.*

Manē autem factō, & vt factus dies est, conuenerunt omnes principes ludæorum, & seniores plebis, & concilium inierunt aduersus Iesum, vt eum morti traderent. In nocte in primo concilio, in quo non omnes præsentēs fuerant, damnauerant eum esse mortis: inde seniores & principes iuerant dormitum vsque manē, relinquentes Iesum inter ministros pessimos illudendum. Sed manē omnibus præsentibus concilium ineuntes, tractabant, quomodo eum Pilato præsentarent, & in quo accusarent eum, vt perducerent eum à vita ad mortem. *Duxerunt ergo eum in concilium suū dicentes: Si tu es Christus, dic nobis. Et ait illi: Si vobis dixerō, non credetis mihi. Si autē & interrogauerō, non respōdebitis mihi, neque dimittetis. Ex hoc autē erit filius hominis sedens à dextris virtutis Dei. Dixerunt autem omnes: Tu ergo Filius Dei es? Qui ait: Vos dicitis: quia ego sum. At illi dixerunt: Quid adhuc desideramus testimoniū? Ipsi enim audiuius ex ore eius. Et surgens omnis multitudo eorū cum vniuerso concilio, vincientes Iesum vincitum duxerunt illum, & tradiderunt eum Pontio Pilato præsidē. Hæc ductio Iesu erat prædictis grauior, quia ducebatur ad præsidem gentilem, cui concessa erat plena potestas interficiendi. Ducebatur autem tanquàm pessimus latro, iudicatus ad mortem, vincētis manibus post tergum (sicut multi scribunt) licet consuetudo habeat pictorum, vt pingat quod manus ligatas habeat ante se. Habuit etiam in collo longam catenam, quam vix poterat portare. Discamus hic miram patientiam & obedientiam Christi. Ipse permittit se duci, & vadit quo volunt, de iudice ad iudicem. Habeamus etiam ex hoc Articulo memoriale, quomodo præparamur ad aduentum districti iudicis nostri, & cogitemus quid possimus respondere pro obiectis. Habeamus enim multos accusatores, qui comitantur nos, & clamabūt ante iudicem: diabolū, cui obediuius; Deum, cuius præcepta contempnimus; Angelum, cuius directionem & instructionem recepimus: propriam conscientiam, cuius remorsum & offensam non audiuius, vel non curauimus.*

Math. 26.
Marc. 13.
Lucæ 22.

Math. 26.
Marc. 14.

Math. 26.
Marc. 15.
Lucæ 23.

Ductio hæc
qualis quam-
que fuerit
pœnitentiā.

Patientia &
obediētia
Christi quæ-
ta ex hoc Ar-
ticulo cla-
rescat.

Accusatores
nostri ante
tribunal qui-
nam eruat.

IESVS FUIT INIQUE ACCUSA-
tus. *Articulus XXXIII.*

OO Adducunt

Ioan. 11.

Adducunt ergo Iesum a Caipha in Pratorium. Erat autem mane. At ipsi non introi- runt in pratorium, ne contaminarentur, sed ut manducarent Pascha.

O quam iusti, & quam conscientiosi fuerunt isti hypocritae. Faciebant sibi conscientiam, quod polluerentur, si intrarent domum, ubi super sanguinem iudicabatur, & quod ipsi sanguinis innocentis effusionem procurabant, hoc non fuit illicitum. Pilatus ergo exiit ad eos foras, & dixit eis: *Quam accusationem adferis aduersus hominem istum?* Responderunt, & dixerunt ei: *Si non esset hic malefactor, non tradidissimus eum tibi.* Hoc dicebant, volentes Pilatum terrere, & se generalibus accusationis verbis absolueri, quia singulares non habebant: sperantes, quod Pilatus his esset contentus. Quasi dicerent: *Quid necesse est, ut interroges? Sufficit hoc pro accusatione illius, quod tradimus eum tibi. Non est in conscientia nostra, innocentem presentare iudici.* Dixit ergo eis Pilatus: *Accipite eum vos, & secundum legem vestram eum iudicate, si non est necesse ulterius interrogare.* Si debeo vobis sine illius discussione, vel examinatione credere, tunc iudicate vos eum. Non indigetis me. Dixerunt ergo ei Iudaei: *Nobis non licet interrogare ququam, ut sermo Iesu impleretur, quem dixit: significans quia morte esset mortuus.* Coeperunt autem accusare eum in tribus, quae magis videbantur esse contra Imperatorem, cuius vicarius erat Pilatus super hanc prouinciam Iudaea, dicens: *Hanc inuicem subuertentem gentem nostram, & prohibentem tributa dari Caesari, & dicentem se Christum regem esse.* Introiit ergo Iesus in pratorium a turba, ut liberius posset loqui cum Iesu, & vocari Iesum ad se. Iesus autem stetit ante praesidem, & interrogauit eum praes, dicens: *Tu es rex Iudaeorum?* De tertia accusatione interrogauit, quia de prima non curauit, & secundam falsam esse sciuit. Respondit ei Iesus: *Atmetipso hoc dicis, an alij dixerunt tibi de me?* quasi diceret *Suspicias hoc, quia vidisti aliquid in me, quo videar me sublimare, vel extollere in regem? an quia alij dicunt talia de me?* Respondit Pilatus: *Nunquid Iudaeus ego sum? ut sciam qui futurus sit rex Iudaeorum. Gens tua & Pontifices tui tradiderunt te mihi: Non est sine causa. Quid fecisti?* Respondit Iesus: *Regnum meum non est de hoc mundo, & ideo nihil est contra Imperatorem, qui princeps mundi est. Si regnum meum esset de hoc mundo, hoc est, si temporalis, vel mundanus rex essem, ministri mei decertarent vique pro me, ut non traderet Iudaeis. Num autem regnum meum non est hinc. Dixit itaque ei Pilatus: Ergo Rex es tu? si aliud regnum habes quam huius mundi? Respondit ei Iesus: *Tu dicis, quia rex sum ego. Ego ad hoc natus sum, & ad hoc ueni in mundum, ut testi nominis perditionem veritatis: Omnis qui est ex veritate, audit vocem meam. Dicit ei Pilatus: Quid est veritas? Interrogauit de veritate, sed responsam non accepit, vel quia non meruit audire, vel quia statim exiit ad Iudaeos foras, qui impatienter expectabant, timentes ne Iesus se excusaret, & Pilatus illum dimitteret. Et cum hoc dixisset, uerum exiit Pilatus ad Iudaeos, & dixit eis: Ego nihil inuenio causam in hoc homine. At illi inuadebant, & accusabant eum in multis sententis: *Commouit populum docens per uniuersam Iudaeam, incipiens a Galilea usque huc.* Haec uerba quia difficultatem non habent, ideo transeundum ad alia.**

Luca 23.

Matth. 27.

Ioan. 18.

Ioan. 11.

Luca 23.

VI
=)

Atq. Habemus hic documentum, quomodo quærelas & accusationes alio-
rum magis tacendo & tolerando debemus superare, quàm importunè excu-
sando, defendendo, vel refellendo. Si autem falsum improperaretur nobis,
& quod esset scandalosum, possumus & debemus excusare, vel rationem
reddere. Alias de parvis defectibus se multum excusare, & se mundū osten-
tere, magis (vt ferè semper euenit) ad superbiam, quàm ad conscientia se-
renitatem spectat. Et audientes plus scandalizantur de superbia nostra, vel
impatia, qua nos excusamus, quàm fuissent scandalizati, si tacuissimus,
& credidissent nos reos. Plus inquam ædificantur homines de humilitate &
penitentia nostra quibus aliorum accusationes toleramus, quàm de superba
excusatione. Plus ædificantur de humili penitentia, quàm de superba iu-
sticia siue innocentia.

Accusati &
iniurias ca-
lumnias que
passi, quid a-
gere debe-
mus.
Excusare sese
semper cuius
viti iudicium
sit.

IESVS FUIT MISSVS AD HERO-
dem. Articulus XXXIIII.

Adiens autem Pilatus quoddam Iesum Galilæam esse, de potestate Herodis qui erat
rex super Galilæam, gauisus fuit quoddam per talem occasionem libera-
retur ipse à iudicio sanguinis super innocente: & ideo misit Iesum ad
Herodem quia etiam illo tempore Hierosolymis erat. Pensate, quo furore & crude-
litate recipiunt Iesum, vindicantes se in eo, & eo amplius læuantes in eum,
quo minus voluntatem suam apud Pilatum obtinuerunt. Herodes autem
Iesum gauisus est valde: Erat enim ex multo tempore cupiens videre eum, non ex
deuotione, sed ex curiositate: non vt suæ salutis prouideret, sed vt vanitati
& nouitate, cuius studiosissimus erat, faceret satis. Curiosus nanque & va-
nus animus, non nisi vanitatibus huius vanissimi mundi oblectatur. Heu
quanti & hoc nostro sunt miserando seculo, qui omne suum, non nisi mee-
rissimo vanitatis studio, tempus infructuosè nimis expendunt, quorum nec
oculi visu, nec aures faciantur auditu. Hi reuera non de verorum Dei ser-
uorum sunt numero, quibus summa cura incumbit, vt omni loco & tem-
pore, verbo & factu, Domini Dei sui honorem promoquant, ac temporis
diligentè, iuxta Christi monita & concilia, rationem habeant, verum de so-
litate huius Herodis, qui videre, audireq; cupiebat Iesum, non vt eius ver-
bis adhiberet, aut ex monitis eius vitam suam corrigeret, sed eo quod multa
audierat de eo, & sperabat signum aliquod videre ab eo fieri, & hoc totum
non religiosi ac pijs, verum dissoluti, ac curiosissimi animi iudicium erat.
Quis enim nescit, hoc tempus non fuisse miraculorum, aut signorum, quan-
do omnia non solum Christi facta, verum etiam verba, ac gestus sinistra
interpretarentur? Aut fortè Christum latuit, quod Herodes quæsiuit?
Quid verò quæsiuerit, pro certo nescitur, nisi fortè, an ille fuerit iste puer
Iesus, quem pater suus quærebat perdere, vel an ipse sit verus Messias, in
lege promissus: an denique vera sit fama, quam de ipso audierat miracu-
lis, siquæ ipse is, de quo Ioannes prophetauit. In erogat autem illum
multa sermonibus. At ipse nihil illi respondebat. Optimo, imò diuino hoc exi-
stimandum est factum concilio, quod Iesus nil Herodi responderit. Qua-
re? Nam non ambiebat, imò denitabat Herodis fauorem Iesus, ne fortasse
aliquid miraculum in eius conspectu fecisset, aut lenibus ei sermonibus
Herodi.

Lucæ 23.
Cur Iesum
videre cupie-
ret Herodes.
Seruis Dei
veris, quæ cu-
ra maxime
sit habenda.
Herodes
quid interro-
gauerit Chri-
stum.
Math. 7.
Deut. 6.
Math. 3.
Ios. 1.
Lucæ 11.
Respondit
cur non de-
derit Iesus
Herodi.

OO z respon-